8e JAARGo. № 138.

OOSTPOST

SOERABAYASCHE COURANT

Prijs der Inteekening.

Voor Soerabaya ℔ jaar ƒ 24.– ℔ halfjr. ƒ 12.– ℔ maand ƒ 2.–
" Java. " do. " 30.– " do. " 15.–
" Buitenbezn. " do. " 36.– " do. " 18.–
" Europa " do. " 50.–

De *OOSTPOST* verschijnt dagelijks met uitzondering van den Zondag.

ZATURDAG 9 JUNIJ 1860.

Prijs der Advertentiën.

De prijs der ADVERTENTIËN is ƒ 1.— voor elke TIEN WOORDEN; behalve het zegel.
Advertentiën met groote letter betalen dubbeld.
Iedere herhaling na de twee eerste plaatsingen wordt betaald met de helft van het bedrag der advertentie.
Voor doorloopende annonces kunnen schikkingen worden getroffen.

VAN GELIJKE BEWEGINGEN ALS GIJ.

(*Vervolg.*)

„Ik zie die drukte en dat gewoel zoo gaarne;" zeide mevrouw VERHAGEN tegen MARIE, terwijl beiden voor de ramen der pastorie zaten te kijken, „de menschen hebben reeds genoegen door elkander zoo feestelijk opgeschikt te zien."

„En zelve in hunne mooiste kleeren rond te wandelen en hunne jakjes en rokken te vergelijken met die van anderen en deze en genen te bedillen, omdat hij of zijne vrouw veel te mooi opgedrild zijn."....

„Foei, meisje!" viel mama haar in de rede. „Gij zijt anders nooit zoo zwaartgallig."

„Mij dunkt ik ben het ook nu niet" zei MARIE. „Als wij het raam een kiertje openschoven, zoudt gij hooren kunnen dat ik gelijk heb. Gij zoudt vernemen, hoe ieder wat te zeggen heeft op anderen en zelf pronkt in zijne ijdelheid."

„Dat moge in de stad zoo zijn, maar hier niet. Ge brengt uwe eigene stadsmanieren op het eenvoudige dorpsleven over. Deze landlieden kennen de ijdelheid onzer stadsdametjes zoo niet."

„O! lieve mama, dat komt uit uw goed hart, maar ik weet het beter. Ik hoorde gisteren avond toevallig onze buren plannen maken voor van daag en berekenen wat zij zouden moeten aandoen om 't meest uit te steken, en de vrouw aan de jonge meisjes de les lezen, met wien zij dansen mogten en met wien niet, en wat fatsoenlijk en wat niet fatsoenlijk was. Ik verzeker u, het was behoudens den vorm, of ik eene of andere stadsmatrone hoorde die met hare volwassen dochters naar het Casino gaat."

„Ik kan het haast niet gelooven," zeide mevrouw VERHAGEN, „ik ken het landleven alleen uit de boeken en daaruit zag ik altijd, dat men buiten veel braver en eenvoudiger is dan in de stad. In die boeken hebben wij stadsmenschen veel meer verkeerdheden dan de eenvoudige boeren en boerinnen."

„Dat is juist de fout van die boeken, mama!" zeide WILLEM die onder dit gesprek was binnen gekomen. „Men schrijft in zulke boeken de halve waarheid slechts. Buiten wordt minder kwaad gesproken, omdat er minder menschen zijn, minder belangrijke gebeurtenissen plaats hebben, welke alle monden of handen in beweging brengen en alle hartstogten prikkelen, buiten is men niet zoo ongedwongen in zijne bewegingen en daardoor geeft men zich minder bloot. De auteur die ons het buitenleven wil leeren kennen, is gewoonlijk een man, die een afkeer heeft van het stadsrumoer, die buiten op zijn rug in het gras ligt en naar de nachtegalen luistert, die het razend eenvoudig, landelijk en aangenaam vindt voor een enkelen dag roggenbrood en ham te eten en denkt, omdat hij op dien eenen dag zich zoo alleraangenaamst gestemd voelt, dat zijne malaise op andere dagen van de vele geregten en de fijne wijnen in de stad komt. Omdat een boerenmeisje een kleur krijgt als hij haar toespreekt, zegt hij in de stad gekomen: „Hoe onschuldig zijn die landmeisjes," alsof er in de stad zijn die hem maar zoo aanstonds om den hals vliegen en of er tusschen kleuren en om den hals vliegen niets in 't midden ligt; omdat de boerenjongens als zij met volgeladen wagens van het land naar huis keeren niet dronken zijn, zegt hij dat ze de zedeloosheid der steden niet kennen, alsof hij in de stad niet dagelijks honderde werklieden kan tegenkomen, die nuchter naar huis trekken. 't Is de omgeving welk dien gunstigen indruk van het buitenleven bij ons te weeg brengt, als wij uit de stad voor een dagje naar buiten gaan; want ziet diezelfde boeren eens in de stad op marktdagen, en gij noemt ze ongelikte beeren, van wie gij niet begrijpen kunt dat ze geen ongelukken krijgen, als ze stom dronken naar hun dorp terug rijden, en ontmoet gij eene van die onschuldige, lieve boerinnetjes als dienstbode bij een uwer kennissen, dan lacht gij om hare onhandigheid en plompheid.

Men kan de stad en het land, geen van beiden billijk beoordeelen zonder in beiden gewoond te hebben en als ik, hoe kort ook nog hier, mij eene oordeelvelling mogt veroorlooven, dan zou ik zeggen, dat de menschen daar en hier al vrij wel 't zelfde zijn. De Chlorissen en Damons en Chloës en Phyllissen zijn dood en BELLAMY heeft zijne navolgers gehad. De werkelijkheid is niet gunstig voor hen en daarom zijn zij voor hun tijd verouderd. Ik kan ten minste niet getuigen, dat ik die herders en herderinnen ergens gevonden heb."

„Dan zult gij van avond niet zoo veel genoegen hebben als ik" zei mevrouw VERHAGEN, "voor zoo ver gij mij dat niet verbitterd hebt door uw tafereel."

"Vergeef mij, lieve moeder!" zeide WILLEM, „ik wilde uwe idealen niet verstoren. Bovendien 't is waarheid, dat terwijl wij somtijds op het land de ondeugden van de

VENDUTIE.

Op aanstaanden Dingsdag 12 Junij.

BIJ

MOSSEMBEKKER & CO. in liq.

aan de groote Rivier.

Van diverse **DAMESARTIKELEN**, als: TARLATANEN, ZIJDEN, TULES, ORGANDINE-POPELINE KLEEDEN in diverse kleuren, NETELDOEK met MOUCHES, JAPANSCHE ZIJDE in diverse kleuren, SHAWLS, TOUR DE GANTS, MANTILLES, ZAKDOEKEN, CHEMISETTES, DAMES HANDSCHOENEN, BRUIDSVOILES, BLOEMEN, WAAYERS, KOUSSEN, GLACÉ HANDSCHOENEN, KINDERMUTSJES, PARASOLS, Losse stukken ZIJDE in diverse kleuren, DAMESHOEDEN enz. Verders ÉTAGÈRE VOORWERPEN, GLAZEN DRANKSTELLEN, KINDERSPEELGOED, enz. enz.

Deze artikelen zullen daags te voren te bezigtigen zijn.

(816) **A. H. DEELEMAN.**

VENDUTIE.

Op Woensdag 13 Junij 1860.

Zullen voor het lokaal van de Club te Soerabaya gelegen aan den weg naar Simpang, worden verkocht: **Vier perceelen ledig liggende grond** respectivelijk groot 628—556—208 en 251 vierkante Rijnlandsche roeden gelegen te *Mergo IJosso*, aan den weg van Embong Malang te Soerabaya, behoorende aan SAID ALBIN PANGERANG ALHABASSIJ, te zamen uitmakende het perceel begrensd door het gebouw van de Club, den weg van Embong Malang en het huis van den Heer A. C. GUNSCH. (-18)

Op den 23sten Junij a. s.,

zullen door de ondergeteekenden bij inschrijving worden verkocht:

730 PAK. BLADEN JAVA TABAK

HOOFDMERK **A B K.**

Oogst 1859/60

De monsters dezer partij liggen van af heden ter bezigtiging ten kantore van de ondergeteekenden en te *Soerabaya* in het locaal der Handelsvereeniging aldaar, alwaar ook de Conditiën der verkoop ter inzage liggen.

VAN MAANEN & CO.

SAMARANG, 5 *Junij* 1860. (815)

Op een nader te bepalen dag, zal door de ondergeteekenden, bij inschrijving worden verkocht; Het **Rijst- Pelmolen Etablissement:**

KEDONG SORO,

gelegen in de Residentie Soerabaya.

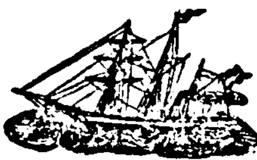
Nadere informatien zijn te bekomen bij de Heeren TIEDEMAN & VAN KERCHEM te Batavia en ten onzen kantore alhier.

(819) **SCHIMMELPENNINCK & CO.**

VERTREK VAN STOOMSCHEPEN.

HET STOOMSCHIP
KONINGIN DER NEDERLANDEN

KAPITEIN E. LEWIS.

Zal van hier vertrekken naar **BATAVIA** via **SAMARANG** Dingsdag den 12den Junij.

Nadere informatien bij

(802) **FRASER EATON & CO.**

VERTREKDAGEN

van het stoomschip

OENARANG,

KAPT. S. VAN HULSTIJN,

van **Batavia** 10 en 24 Junij.

" **Samarang** naar **Soerabaya** 30 *Mei.* 13 en 27 Junij.

" **Soerabaya** 3 en 17 Junij en 1 Julij.

" **Samarang** naar **Batavia** 5 en 19 Junij.

Nadere informatiën te bekomen bij

De Agenten,

(743) **ADAM & CO.**

VERTREK VAN SCHEPEN.

PASSAGE NAAR NEDERLAND.

Wordt aangeboden met het Nederlandsch Campagne bark schip **KONING EN VADERLAND,** Kapt. B. A. T. VAN BRUGGEN, uitmuntend ingerigt voor den overvoer van passagiers, en varende eenen geëxamineerden doctor die tevens verloskundige is.

Het vertrek zal medio Julij van hier over Batavia plaats vinden.

Voor informatien adresseere men zich bij den gezagvoerder in het *Java Hotel* of bij

De Agenten,

(780) **MAC LENNAN & CO.**

SOCIETEIT CONCORDIA.

In stede van THÉ DANSANT leze men:

BAL en SOUPER

op den 9den Junij 1860.

De Secretaris,

(808) **STOELMAN.**

DE LOGE DE VRIENDSCHAP

TE

SOERABAYA.

Hoopt haar 50 JARIG bestaan en het feest van **St. Jan** plegtstatig te vieren *den 23sten dezer*, *s' avonds ten 7 ure.*

Alle daartoe geregtigde **Broeders Vrijmetselaren** worden uitgenoodigd deze **feestvieringen** met hunne tegenwoordigheid en die van hunne **Echtgenooten** en **dochters** boven de 15 JAREN te willen vereeren.

Broeders Visiteuren die wenschen hunne **Echtgenooten of dochters** ook daaraan te doen deelen, worden beleefd verzocht mij in wetenschap te stellen daarvan, voor of op *den 18den dezer.*

De Regerend Meester der Loge **de Vriendschap.**

(828) **H. L. RADEMAKER.**

SUBKOMMISSIE VAN ONDERWIJS.

School kommissarissen over de maand Junij 1860.

De Heer **J. L. VAN GENNEP.**

EN

Pastoor **H. VAN ELZEN.**

TE KOOP

VIER CENTRIFUGES

met

STOOMVERMOGEN.

(14) B. J. VAN ECK & CO.

Bij D. D. VAN BOECKHOLTZ.

IN COMMISSIE ONTVANGEN.

Mooije WITTE SUIKER in kleine krandjangs, geschikt voor huisselijk gebruik. (827)

VERKRIJGBAAR

à

CONTANT.

VERSCHE HAAGSCHE BESCHUIT van NICOLA in blikjes van **100 stuks.**

(825) Bij H. L. DE GRAAFF & CO.

BEST WILTSHIRE CHEESE.

BIJ

(830) **C. BECHADE.**

PUIKE PUIKE

Hollandsche TARWE BLOM in blik.

bij **L. W. VAN DER ZWAAN.**

(813) *Heerenstraat.*

MOSSEMBEKKER & CO. in liq.

TOKO WERFSTRAAT.

Ontvingen in commissie.

Eene per de schepen *Koning Willem III* en *Koning en Vaderland* aangebragtte factuur.

DAMESHOEDEN, BRUIDSKRANSEN, JAPONNEN enz.

MITSGADERS.

EENE FACTUUR MUZIJKDOOZEN, alles afkomstig van de beste Parijssche fabrieken.

Welke goederen *tot gezette prijzen* en **à contant** worden uitverkocht. (814)

MACHINERIE.

Twee buitengewoon krachtige SUIKERMOLENS met waterwiel-as en gearing compleet, met Cylinders van 54 duim lengte, bij 30 duim diameter en Cylinder-assen van 11 duim diameter. Deze molens zijn de krachtigste welke op Java worden aangebragt, gelijk die welke reeds te *Pandaän*, *Watoe-toelies* en *Kandang Djattie* staan en zijn in staat om in 24 uren 120,000 tot 150,000 kannen Sap te produceren.

Vier **STOOM SUIKERMOLENS** met Stoomtoestellen-, ketels- en toebehooren compleet; de molencylinders 30 duim lang bij 18 duim diameter, Stoomketel 12 voeten lang bij 4½ voet diameter met vlampijpen, de Cijlinder van het toestel 10½ duim diameter met 24 duim slag. Deze molens kunnen in 14 uren 70,000 tot 80,000 kannen sap produceren met slechts eene geringe hoeveelheid brandstof.

Acht **CYLINDERS** van 48 × 24 duim dimensie voor suikermolens compleet met as en rondselen.

Eene hoeveelheid **SUIKERPANNEN.**

Alle bovengenoemde machineriën zijn nu reeds op weg herwaarts van Engeland, en worden te koop aangeboden door de ondergeteekenden, wie tevens bereid zijn alle soorten van machinerien te leveren welke voor Suikerfabrieken benoodigd zijn.

De teekeningen dezer machinerien zijn bij ons te bezigtigen.

Mc MILLAN MARTEN & CO.

(407) *Agenten voor den Heer* **R. W. THOMSON.**

---

stad meer n akt en onbeschaamd zich zien vertoonen, ook de deugden zich in reiner vormen voordoen. Evenwel, om dat te vatten moet men zuiverder smaak hebben dan de gepoeijerde herders en herderinnen, die van de hoven van Lodewijk XIV en XV waren weggeloopen, om buiten allerlei zoutelooze liefdesverklaringen te doen. Ik weet, dat gij lieve mama! heden middag genoeg gelegenheid en tact zult hebben om ook die deugden op te merken."

„Ik zou anders ligt kunnen denken, dat ik beter deed t'huis te blijven en mijne Damons en Chloës nog eens op te zoeken, met wie ik in mijne jeugd menigen traan gestort heb" zeide mevrouw VERHAGEN. „Ik merk het wel weer, dat wij oudelui achteraan komen en de jongelui veel wijzer zijn dan wij."

Zij keek WILLEM glimlagchend aan terwijl zij dit zeide en hij vreesde dus niet dat zij boos op hem was.

„Eén ding, mamaatje!" viel nu MARIE in „zullen onze boerinnen spoedig van uwe Chloës overnemen."

„En dat is?" vroeg mevrouw VERHAGEN.

„De crinoline" zeide MARIE en wipte de kamer uit om zich te kleeden voor het feest.

Drie uur was de bepaalde tijd voor de boeren, en de familie VERHAGEN zou te twee ure op het slot verwacht worden.

Toen die tijd gekomen was, stapte WILLEM met zijne huisgenooten de pastorie uit en groetende en buigende wandelden zij door het dorp naar den landweg, welke naar het kasteel leidde. Daar hield de drukte op en verzonk WILLEM in gedachten, terwijl MARIE aan mevrouw VEHAGEN allerlei opmerkingen over het feest mededeelde.

Er was voor onzen held iets pijnlijks in deze wandeling. Elke schrede die hem nader bij AGATHE bragt scheen met weifeling gepaard te gaan. Hij had haar niet gezien na dien morgen, toen zij MARIE had afgehaald; zij had het te druk gehad met de aanstalten voor het feest om MARIE te kunnen opwachten en had schertsende tot deze gezegd, dat zij niet komen mogt voor alles in orde was.

Hoe zou zij nu jegens hem gezind zijn? Wat was waar in zijne angstige berekeningen en sombere overpeinzingen? Zou zij opgeruimd wezen, vervuld van het feest? Maar dacht zij dan niet aan de naderende scheiding, hinderde haar de gedachte niet, dat zij door haar gesprek met MARIE hem bedroefd had? Maar wist zij wel eens, dat zij hem had bedroefd? Zou zij niet vrolijk en ongedwongen zijn als altoos?..... Dat zou hem 't meeste hinderen, als zij uitgelaten vrolijk was, dat zou hem onverdragelijk wezen. Daarom vooral vreesde hij haar te ontmoeten, hoezeer hij verlangde om zekerheid te hebben. Zijne liefde voor haar, hij gevoelde het, was sterker dan ooit, hij vergaf haar alles, hij had haar eigenlijk niets te vergeven, hij zou zonder hare liefde zich diep ongelukkig gevoelen, hij zag met zorg tegen de scheiding op..... maar toch vreesde hij bijna haar te zien en welligt op haar gelaat te lezen, dat zij als een gewoon mensch had geleefd en gelagchen, terwijl hij zooveel geleden had door angst en onzekerheid. En toch, als zij eens lijdende en bekommerd was geweest, dan was het toch ook niet goed!

Eigenlijk wist hij niet wat hij wilde en hoe hij het gaarne hebben zou, zag tegen de eerste ontmoeting op en verlangde te gelijker tijd.

ADOLF en AGATHE kwamen de familie VERHAGEN in de middellaan voor het slot te gemoet. AGATHE scheen eenigzins verlegen toen zij WILLEM begroette, maar reikte hem toch vertrouwelijk de hand, alsof zij gevoelde hem iets te moeten vergoeden.

„Ik ben blij," zeide zij tot MARIE die zij hartelijk omhelsde „dat wij u heden middag bij ons hebben. Wij zijn zoo niet gewoon met de boeren om te gaan en zouden niet graag hebben, dat zij onvoldaan naar huis keerden. En dan bovendien, lieve! zijn wij nog maar zoo kort bij elkaar."

Zij verhief, toen zij dit laatste op weemoedigen toon zeide eenigzins hare stem en WILLEM was verwaand genoeg om te denken dat zij dit deed, opdat ook hij het hooren zou.

„Ik mag er niet aan denken dat uw verblijf onder ons" zeide hij daarom tot ADOLF, „helaas! niet lang meer duren zal. Wij zullen u missen in Alm."

ADOLF antwoordde, dat de reis tegen de volgende week bepaald was en verklaarde niet te zullen vergeten, welke goede vrienden hij achterliet.

„Wanneer deze reis slechts dienen mag voor uw herstel," zeide mevrouw VERHAGEN, „zullen wij ons de scheiding niet beklagen."

„En als ik" riep MARIE „AGATHE maar weer even goed voor mij en even hartelijk en lief mag terug krijgen! Niet waar, beste!" voegde zij er met eenige aandoening bij „gij verandert niet?"

„Dwaas meisje," antwoordde AGATHE, „hoe kunt gij zoo iets vragen. Wie zou in een halfjaar van zijn goede vrien-

NEDERLANDSCH INDIE.

Soerabaya, den 9den Junij 1860.

Aangekomen Passagiers.

Met het Nederl. Ind. stoomschip *Koningin der Nederlanden*, kapt. E. Lewis, de Schout bij Nacht kommandant van Z. M. Zeemagt in O. I. en Inspekteur der marine G. Vogelpoot en adjudant, de Resident van Soerabaija O. van Rees en familie, de heeren Huijgen de Raat, Mc Lennan, Bannin, Smith, ten Cate, Wilkens, Mc Lean, Weddik, luit. van Schendel, mevr. Thierbach en familie en Z. M. troepen.

Gister middag ten $4^3/_4$ ure sloeg de bliksem in de stamploods der fabriek Waroe, ten gevolge waarvan twee hoekbalken, een dakstijl en eenige dakribben aan stukken zijn geslagen en een aldaar staand ziek wagenpaard is gedood.

De schade zal p. m. *f* 300. — bedragen.

— De gister in veiling gebragte partij tabak *Havana* is zoo wij vernemen door de factory der Nederlandsche handelmaatschappij gekocht voor $50\ ^9/_{16}$ cents per ℔.

De hoogste inschrijving in ons berigt van gisteren genoemd $42^1/_2$ cents was onjuist.

— Volgens een loopend gerucht zoo het Fransche oorlogstoomschip *Phlégéton*, betwelk eenigen tijd geleden hier in reparatie heeft gelegen, in de Chineesche zee met man en muis vergaan zijn.

FRANKRIJK.

Wij lezen in de *Galignani's Messenger*:—

Het eenige der vermelding waardig artikel uit de Parijsche bladen is dat, voorkomende in de *Pays* en de *Patrie*, beiden eenen hevigen aanval bevattende tegen Engeland, omdat zij de laatst uitgebroken opstanden in Spanje en Sicilie zou hebben bevorderd en aangehitst. Het is merkwaardig dat beide organen der publieke meening zoo geheel hetzelfde onderwerp ter behandeling hebben genomen en daarbij eenen zoo versmadenden toon aanslaan, zonder dat er eene oorzaak kan bestaan om aldus tegen een bevriend Gouvernement uittevaren. Het is waar, de *Patrie* heeft onlangs een zot artikel gegeven, waarin onder anderen voorkwam dat Engelsche agenten zich in Sicilie ophielden om daar eenen opstand te bewerken; die mededeeling echter kon men beschouwen als uit de lucht gegrepen, zoodat het onnoodig was om er notitie van te nemen.

Thans verklaart hetzelfde blad, dat wel onderrigte personen voorgeven dat beide opstanden uit hetzelfde punt hunnen oorsprong hebben, hierop afgaande maakt het blad de gevolgtrekking dat, zoo Engeland niet verantwoordelijk is voor beide opstanden, zij dit ten minste is voor die te Palermo. Ten eerste sprekende van de dolle poging van den Graaf de Montemolin, zegt het:

„Ware het niet dat het Britsche kabinet zich zoo hevig verzet had tegen den oorlog met Marocco, en dat de meeste der zondensche bladen niet hadden voorspeld dat de oorlog nadeelig zou werken op de regering van koningin Isabella, wij zouden aan de gebeurtenis geene uitlegging kunnen geven. Wij zijn genegen om de gerezen verdenkingen, zoo niet als van allen grond ontbloot, ten minste als overdreven te beschouwen; zonder bepaalde bewijzen kunnen wij niet aan een zoo helsch machiavelisme gelooven. Liever willen wij vertrouwen stellen in de opregtheid van Lord J. Russell en Lord Palmerston. Wat echter de revolutionaire bewegingen in de beide Sicilien aanbetreft, het is ons onmogelijk om te ontkennen dat die door Engeland zijn uitgelokt en aangehitst. Dit is niet langer te verbergen wanneer men in aanmerking neemt dat er eene partij bestaat die eischt dat Sicilie bij Engeland worde ingelijfd. Die omstandigheid was bekend toen wij het Napelsche Gouvernement, met hoeveel gebreken ook behebt, ondersteunden. Zouden wij nu worden begrepen? Handelden wij niet in het ware belang der Fransche politiek? Omtrent de Engelsche opruijing te Palermo bestaat volstrekt geen twijfel meer, wat meer is de Siciliaansche opstandelingen waren met Engelsche geweren gewapend."

Wat de schrijver met dien laatsten zin bedoeld is niet zeer duidelijk, het is hetzelfde met welke geweren zij waren gewapend; onze tijdgenoot echter, zonder zich optehouden met beschouwingen over de al dan niet duidelijkheid, haalt eene passage aan uit het werk van den Graaf de Montalambert over Engeland, waarin de buitenlandsche politiek van dat land streng wordt besproken, en besluit eindelijk aldus:

„Dit is meer dan genoeg om elk eerlijk man met verontwaardiging te vervullen. Maar wanneer de vrienden van Engeland aldus over hare buitenlandsche politiek spreken, wordt het dan geen tijd dat hare staatslieden de oogen openen? Zoo niet. welk gebruik maken zij dan van rede en van de ondervinding? Wij zijn afkeerig om de verdenkingen te deelen, in Europa opgewekt door de opstaanden van Tortosa en Palermo; wij kunnen in de poging van den graaf de Montemolin, en in de revolutionaire bewegingen van de beide Sicilien de zelfde hand niet erkennen.

De *Pays* begint met in algemeene termen het gedrag te verklaren van de personen die wenschen om de beweging in Italie verlengd te zien; hare opmerkingen daaromtrent schijnen geheel onwederlegbaar te zijn. Zij zegt:

„De personen die bevreesd zijn voor het behoud van den vrede in Italie, zijn juist diegenen welke beweging en verwarring noodig hebben om Utopische denkbeelden te zien verwezenlijkt, dan wel om hunne heerschzucht te voldoen. In de eerste rij van hen, die vreezen om Italie bevredigd te zien, behooren de revolutionairen van alle landen. Vrede dompelt hen in troosteloosheid om reden zij daardoor worden ontwapend. Voor hen is eene gestadige beroering en twist noodzakelijk; of nu Polen, Hongarije of Italie daarvan het tooneel is, dit is hun hetzelfde. Zij moeten iets hebben om door het slijk te slepen, ten einde het volk te misleiden en te vertoornen; en hebben zij geene vijanden om te slagten dan vermoorden zij hunne vrienden, zooals zij in het kamp van Mars, den 17 Julij 1791, en op den boulevard des capucins, den 23 Februarij 1848, hebben gedaan. De revolutionairen, die valsche vrienden van Italie, zullen niet nalaten om nieuwe kruistogten te prediken, om het behalen van nieuwe veroveringen aanteraden; hunne grootheid zal tusschen de Alpen, den Mincio en de Toskaansche zee worden verstikt, en daarom moeten zij in Venetie, de kerkelijke staten en het koningrijk Napels vasten voet zien te krijgen."

Het spreken in algemeene termen latende varen gaat zij, bijna zonder eenigen overgang over, tot het ware onderwerp van het artikel *de aanval op Engeland*:—

„Hoe bedroevend het feit ook moge zijn, het Engelsche Gouvernement schijnt niet tot de minst verlangenden te behooren, die de beweging in Italie wenschen te zien voortduren. Wij weten welke pogingen zij in opper-Italie heeft aangewend om de formatie van eenen Italiaanschen bond hinderpalen in den weg te leggen, daardoor toch zouden alle inwendige beroeringen zijn voorkomen; wanneer wij de onrust in Napels en de beroeringen in Sicilie aandachtig gadeslaan, dan is het niet moeijelijk om in eenen zekeren maatregel de invloed te ontdekken waardoor de overeenkomst van Villafranca zoo slecht is nageleefd. De nadering eener revolutie in Napels werd openlijk in het parlement aangekondigd; vele personen zijn van opinie dat het niet zeer ten voordeele van Engeland pleit, van zoo wel te zijn ingelicht. Het moge wat streng zijn om de minister van een groot Gouvernement formeel te beschuldigen van medepligtigheid of overeenkomst met cosmopolitische onruststokers, doch het is al erg genoeg dat de Engelsche wetten eenen zamenzweerder als Bernard onder hare bescherming nemen; doch zou het niet een zeer gevaarlijk spel zijn om thans, nu geheel Europa vrede verlangt, de verantwoorddelijkheid van nieuwe bewegingen in Italie op zich te durven laden? Hoedanig de zaak ook moge zijn, wij kunnen de hevige en eigenmagtige maatregelen, die het Gouvernement der beide Sicilien tegen zamenzweerders neemt, niet goedkeuren. Wanneer gestrengheid

---

den vervreemden?"

„Toch kan een halfjaar soms groote veranderingen in ons lot te weeg brengen meende hare vriendin, doch AGATHE herhaalde hare bewering, dat ook in zoodanig geval het hart niet behoeft te veranderen.

Daarop nam zij mevrouw VERHAGEN vertrouwelijk onder den arm en zeide lagchende:

„Kom, lieve mevrouw! laat mij voor de laatste maal van 't jaar misschien uw mentor nog eens wezen. Gij moet onze kunststukken bewonderen, de producten van ADOLF's geest en van mijne handigheid in het plukken en snoeijen."

Zij wandelde nu met mevrouw VERHAGEN naar het slot, terwijl de anderen haar nieuwsgierig volgden.

Voorloopig was WILLEM boven verwachting over de eerste ontmoeting voldaan. AGATHE was niet uitgelaten vrolijk, maar dacht met weemoed aan hunne scheiding. Dat had zij gemeend, daarop had zij gezinspeeld, ten minste hij had nu geen moed om daaraan te twijfelen!

Op het ruime plein achter het slot door de stallen en schuren omringd, had men in een cirkel tafels en banken voor de gasten opgeslagen. Een ligt afdak beschermde tegen wind, regen en zonneschijn, terwijl in het midden eene groote ruimte was open gelaten. Daar stond de tafel voor de adelijke familie, waarbij een rijk versierde leunstoel voor ADOLF. Kroonen en vlaggen en wimpels waaiden over deze opene ruimte, allerlei bloemen en groen versierden de tafels en deden de volle schotels met vruchten alleraardigst uitkomen. Het adelijke wapen prijkte boven een eereboog, welke den ingang tot de plaats der feestviering vormde en rijkelijk slingerden zich de guirlandes van rood en blaauw en groene dennentakken tusschen de palen, welke men van afstand tot afstand in den grond gestoken had.

In de stallen had men een buffet opgeslagen, rijk voorzien van allerlei spijzen welke den gasten zouden worden aangeboden en links van het woonhuis was een groot veld afgezet voor de dansers en een orchest getimmerd in evenredigheid met den geheelen toestel.

De familie VERHAGEN bewonderde AGATHES vindingrijkheid, want ADOLF weigerde zijn aandeel en prees uitbundig haar ijver. MARIE was een weinig boos, dat zij haar niet had mogen helpen, nu zij zag hoe veel moeite hare vriendin zich getroost had, maar AGATHE zeide met onbeschrijfelijke bevalligheid, dat zij toch een feest gemaakt had van de verrassing van allen en vooral regt meende te hebben om geheel alleen tewerken voor den eeredag van haren broeder.

Zij bragt daardoor onzen goeden dominé geheel en al in de war.

Nu begaf men zich naar binnen, waar de baron en de barones de familie afwachtten. Men werd vriendelijk ontvangen en van harte welkom geheeten. Mevrouw VERHAGEN was de eerste die naar mevrouw VAN DER GOES en haren zoon vroeg. Zij waren uitgereden naar de stad wegens eenige noodige inkoopen, maar zouden hun best doen, om tijdig genoeg terug te wezen en nog iets van het feest te zien.

„Zoo'n feest is voor mijne schoonzuster en mijn neef FRANÇOIS niet bijzonder interessant" zeide de baron, „te meer daar zij verleden jaar de groote volksfeesten van de Zwitsers hebben bijgewoond. FRANÇOIS proponeerde ons eerst 't onze in dienzelfden geest in te rigten, en wij stelden ons daar veel van voor, maar AGATHE wilde dit volstrekt niet en wilde niet eens, dat FRANÇOIS haar helpen zou."

WILLEM zag AGATHE met een dankbaren blik aan, terwijl deze bloosde en antwoordde:

„Ik heb zelfs MARIE niet vergund mij te helpen, omdat ik van alles alleen de eer wilde hebben, Als het ADOLF betreft, ben ik zeer egoïstisch."

„Zoo als gij wilt," zei de baron meesmuilend. „Als FRANÇOIS nu maar niet geheel en al weg blijft. Wie zal dan de boeren doen lagchen? Hij is daarvoor zoo uitnemend geschikt. Ik vrees dat hij u nu geheel en al voor de zaak laat zitten."

„Dat zou mij spijten" antwoordde AGATHE, „Ik hoopte hem aan dien boer te presenteren, van wien hij zeide dat hij zoo veel op uw jagthond leek. Ach, gij hebt het zeker al gehoord" voor zij voort en keerde zich naar WILLEM en MARIE, „FRANÇOIS heeft papa's besten jagthond, mijn Hector, die altijd met ons wandelen ging, doodgeschoten. Vindt gij dat niet vreeselijk?"

„Omdat het beest zijn pooten gebroken had," zeide de baron, ofschoon zijn toon ontevredenheid over de daad van FRANÇOIS verried. „Wij kunnen niet beoordeelen of die breuk ongeneeselijk was; wij zullen 't maar gelooven."

(*Wordt vervolgd.*)

noodig is, laat dan de wet die toepassen, want wanneer de wet aan eene arbitraire magt wordt onderworpen, verwekt dit verontwaardiging. Wat wij betreur n is dat eene conservatieve regering, gelijk de Engelsche, de neigingen tot opstand, welke in de beide Sicilien bestaan, aanmoedigt door publieke aanvallen, bedriegelijke wenken en door eene voortdurende aankondiging van inwendige beroeringen.

De *Moniteur* bevat verscheidene adressen aan den keizer van de municipale-of gemeenteraden van Taverge, Roche, Albertville en van andere plaatsen in Savoije om bij Frankrijk te worden ingelijfd. Ook geeft hij den inhoud van eene proclamatie van den heer Lubonis, Gouverneur-regent van Nice, waarbij de inwoners wordt bekend gemaakt dat zij binnen kort zullen worden opgeroepen om te stemmen voor de inlijving bij Frankrijk, en waarbij den raad wordt gegeven om alle publieke demonstratien te doen ophouden.

Dat is zeker zegt de *Pays*, sprekende over de poging tot opstand in Spanje, dat onder de bij de insurgenten gevonden papieren zich een wissel bevond van 2,000,000 franken, door een der voornaamste bankiers van Napels getrokken op een huis te Frankfort.

Een brief uit Parijs in de *Indépendance* zegt het volgende :—

„De zaak van den heer Veuillot is nu ten einde. Onder de in beslag genomen papieren bevonden zich nota's van verschillende conversatien die de heer Veuillot met den Paus heeft gehad, en uit welke gebleken is dat de ex-uitgever van de *Univers* alle pogingen heeft aangewend om den keizer Napoleon III bij naam in de excommunicatie begrepen te zien. Ook is men eene zeer merkwaardige korrespondentie magtig geworden, in welke verscheidene uitstekende leden der Fransche geestelijkheid met even weinig ontzag worden behandeld als het keizerlijke Gouvernement. Een oogenblik slechts was er sprake om den heer Veuillot te vervolgen wegens het spannen van intriges tegen de regering van zijn vaderland, dit voornemen heeft men echter thans geheel laten varen. De heer Veuillot heeft zijne kostbare papieren terug ontvangen en daarmede is de zaak afgeloopen,

— De Maarschalk Vaillant heeft den 8sten April Milaan verlaten. Het opperbevel over het leger in Italie is overgenomen door den Generaal d'Autemarre.

SPANJE.

Men schijft uit Parijs:—

„De oorlog in Marocco heeft eene onverwachte *Contre-Coup* veroorzaakt; de pretendent op den Spaanschen troon die, zoo als iedereen dacht, zijne aanspraken had laten varen, is eensklaps op Spaanschen bodem geland om zijne vorderingen op de kroon te doen gelden. Onderwijl de bloem van het koninklijke leger en de eerste persoon van het Gouvernement in Afrika zijn, is de Graaf de Montemolin aan de Oostelijke kust van Spanje geland en heeft daar den standaard van den oudsten tak der Spaansche Bourbons ontrold.

Niets kon tot deze dolle poging meer aanleiding geven dan de oorlog in Marocco. Deze zaak heeft zich even romantisch toegedragen als al de vroegere pogingen van den pretendent om zich van den troon meester te maken. De Maarschalk o' Donnel heeft door geheel Spanje zijne aanhangers met posten begiftigd, er op rekenende dat zij getrouw zullen zijn aan zijne ster, welke onder verschillende omstandigheden zoo schitterend aan het rijzen is. Het kapitein-Generaalschap over de Balearische eilanden gaf hij aan Ortega, vroeger een hevige liberaal en Generaal-Majoor van zeer veel naam in het Spaansche leger. De rekbare aard van zijne politieke opinien was bij de verbannen hoofden den Carlistische partij zeer goed bekend. Dat zijne troepen zich zoo digt bij de Spaansche kust bevonden heeft zeker wel eenigen invloed uitgeoefend bij de Carlisten, zoodat hun oog op Ortega viel. Hoe dit nu ook moge zijn, Cabrera en Elio, oude en welbekende Carlisten, traden in onderhandeling met Ortega en vonden hem zoo gunstig gestemd voor hunne oogmerken, dat zij zich in het hoofdkwartier bij hem vervoegden, alwaar zij onderling overeenkwamen om eenen inval in Spanje te bewerkstelligen. Ortega deed een vermetele stap. Volstrekt meester over het garnizoen, liet hij de soldaten inschepen en binnen weinige uren stonden deze op Spaanschen grond en onder de wapenen tegen hunne wettige Vorstin. Zonder twijfel heeft de afwezigheid van een zoo groot aantal soldaten, aangevoerd door de beste Generaals van het koninklijke leger, eene magtige aanleiding gegeven tot eene zoo dolle onderneming.

Het vreemdste van de zaak is dat een vertrouwd Spaansch Generaal uit eigen wil de troepen tegen hunne Vorstin kan aanvoeren. Velen waren van oordeel dat eene zoo stoute gewoonte niet meer zou kunnen worden herhaald, doch het verraad van Ortega heeft duidelijk het tegendeel bewezen.

Het schijnt voldoende te zijn dat een Cabrera, op een oogenblik dat gunstig wordt geacht, een Spaansch Generaal overhaalt om met deze ook de onder hem staande magt op zijde te krijgen. Omtrent den loop van den nieuwen Carlistischen oorlog is nog weinig bekend, dit alleen weet men dat Ortega met het garnizoen der Balearische eilanden aan de Spaansche kust is geland.

Men verkeert nog zelfs in de onzekerheid op welke plaats hij ontscheept is; de een verhaalt te Fortosa in Catalonie, een ander wil dat het te Valencia is. Men vertelt dat Ortega door zijne manschappen is verlaten, doch dat hij de handen van deze brave soldaten is ontkomen en voort is gegaan met het verwekken van eenen opstand, en dat Cabrera en Elio zich in Catalonie en Navarre, alwaar zich de meeste oproerlingen ophouden, bevinden.

Het spaansche officiele nieuws stelt nu dit alles wel in een helder daglicht; doch gerust kunnen wij voorspellen wat onder dergelijke omstandigheden in andere landen zou zijn gebeurd, zonder dat daarentegen iemand kan zeggen wat in Spanje het gevolg er van zal zijn. Wij mogen niet vooronderstellen dat Ortega en Cabrera dezen inval hebben begonnen zonder alvorens de verzekering te hebben gehad dat de Carlistische partij in Spanje hen zou ondersteunen. Alles zal afhangen van de uitgebreidheid en van de waarde hunner regelingen, daar de weinige troepen over welke zij kunnen beschikken, aangenomen dat die getrouw zullen blijven, niet voldoende zijn om den troon van Izabella, zelfs maar voor een oogenblik, in gevaar te brengen. De tijding van eenen opstand der Carlisten zal de terugkeer van den Hertog van Tetuan waarschijnlijk wel bespoedigen. Hij zal Madrid niet zoo magtig binnenkomen als hij dat heeft verlaten. Wat de Marokkaansche oorlog aan menschenlevens en geld heeft gekost wordt door Marokko rijkelijk vergoed. Een titel voor den Maarschalk, roem voor eenige generaals, een schrale verovering, waaraan een jaarlijkschen oorlog met de Kabijlen is verbonden, de inname van Tetuan, dit zijn allen resultaten die niet zeer lang als gouden visioenen voor de vurige verbeelding der redenaars van Madrid hebben gezweefd. Men vindt hierin weder eene schildering van de menigvuldige gevaren die eenen onregtvaardigen oorlog met zich medevoert. Niet alleen heeft Spanje haar geld en het leven van hare zonen ten beste gegeven voor eene niet veel beduidende zaak, ook de troon der koningin moet nog worden bedreigd door eenen opstand der Carlisten die, hij moge dan ook worden onderdrukt, zeker eenige teekenen zal nalaten; en O' Donnel, in stede van als een overwinnaar der ongeloovigen naar Madrid terugtekeeren, zal dit doen even als de bewerker van eenen door de noodzakelijkheid voorgeschreven vrede, zonder dat hij eenige vergoeding van oorlogskosten zal hebben gekregen, ja zonder inwilliging van de Mooren der eischen om welke de oorlog werd verklaard.

HET BRITSCH INDISCHE FINANTIEWEZEN.

— In Calcutta bestaat eene beraadslagende vergadering, de wetgevende raad van Indie genoemd. Dit ligchaam houdt zittingen met open deuren of, liever gezegd, de plaats van vergadering heeft geene deuren. Het publiek heeft vrijen toegang, doch nog nimmer hebben wij van iemand gehoord die vergunning had verzocht om bij wijze van audientie te worden toegelaten; de gevoerde debatten, die men in de Indische nieuwspapieren aantreft, zijn van eenen krampachtigen aard en daarbij zeer kort. In dit duistere en veronachtzaamde forum staat echter een man, die volstrekt geene oratorische vermaardheid heeft, verscheidene uren achter een te spreken, en hij heeft naauwelijks zijne plaats hernomen of zijne woorden worden teruggegeven in vier en twintig digt ineen gedrukte kolommen door de Indische pers. Elk burger van de hoogste tot de laagste klasse der maatschappij, zoowel de soldaat als de Generaal, de minste klerk even goed als de hoofd-ambtenaar, zitten neer en lezen deze vier en twintig kolommen druks geheel door. Zij staan op met de verkregen kennis dat de brandy-grog, het bittere bier en de manille sigaren, in het kort al wat eeten drinkbaar is, dat dit alles in prijs zal stijgen, en dat nog bovendien van elke £ 100 inkomen eene belasting zal worden geheven van £ 4. Men kan ligt begrijpen dat dit alles wordt gelezen met van vreugde schitterende oogen. Een elk vergelijkt nu de zekerheid die vóór hem ligt, met de ijdele vrees die om hem heenwaart. De burgerlijke beambte troost zich met te zeggen" ik zie volstrekt niet in waarom wij bevreesd zouden zijn dat bij het burgerlijk bestuur van Indie eene vermindering van uitgaven zal worden gevorderd. Wij mogen eerder verwachten dat die zullen worden uitgebreid." Aldus spreekt de s ldaat en denken zij allen. Voor de eerste maal echter wordt de inboorling op eene lijn gerangschikt met de van verre gekomen Europeaan. Een elk wil echter zelf bepalen wat hij houden en wat hij geven wil. In vrees of in hoop, elk Europeaan denkt toch dat hij om eenige reden het nieuwe systeem wel mag toejuichen; en elk Anglo-Indiaan beschouwt den heer Wilson als een zeer belangwekkend spreker. Wat zullen wij echter zeggen van de inboorlingen die thans voor de eerste maal in het boek worden gezet? De Indiaansche weelde is de steden ingedrongen om zich te verbergen voor den ontvanger der belastingen, die haar op de padie-velden en op de indigoplantaadjes zoo gemakkelijk kon vinden. De handel die zoo zeer door magt wordt beschermd en voor allen dwang terugbeeft, heeft tot nu toe vrij in haar doen en laten geweest. De heer Wilson begint nu echter te vertellen dat de handel bij moet dragen tot onderhoud dergenen die hem beschermen. Voor den Hindoe heeft de heer Wilson een argument *ad hominem*. Hij wijst op hunne eigene gewijde boeken; hij toont hen aan dat, volgens de wetten van Menu, de koning aanspraak heeft op 20 percent belasting en op een zesde der jaarlijksche verdienste, op 2 percent van alle bespaarde gelden en de helft der opbrengst van alle mijnen. Eene zeer aardige herinnering voor ontevreden Hindoes. Wanneer onze financier den handwerksman of kleinhandelaar vraagt om eene belasting te betalen van één, vier of tien gulden, dan toont hij hen tevens aan dat zij daardoor slechts voor een klein gedeelte aan hunne verpligtingen voldoen. Wanneer de Hindoesche handelaar nu voorgeeft van niet te weten wat met belasting bedoeld wordt, dan is dit onze eigen schuld, want wij hebben het hem doen vergeten; onder zijn voorvaderlijk bestuur wist hij zeer goed wat belasting was, had hij die nimmer opgebragt, wij zouden te Saringapatam en andere plaatsen niet zooveel te plunderen hebben gehad. De Hindoe zal alles in het werk stellen om de gevorderde betaling te ontduiken, tusschen hem en den heffer der belasting zal een gestadige strijd plaats hebben; is echter het systeem eenmaal ingevoerd, dan zal het geld ook wel binnenkomen. Wij kunnen niet vorderen dat de bevolking van Indie, vooral de zemindars en baboos, tot de bewonderaars behooren van de finantiële speech van den heer Wilson, doch voor alle klassen mag die voordragt worden beschouwd als de opheffing van eene lastige onzekerheid. De heer Wilson heeft hen in zeer duidelijke termen medegedeeld wat zij van oudsher zich nog flauw herinneren. Het jaarlijksche tekort van vijf en een half millioen, de oude schuld van twee en zeventig millioen, het doorloopend tekort van negen millioen, het waarschijnlijke tekort van zes en een half millioen, de laatste crisis in de geldmarkt, en de bedreigingen en onzekerheden die in de toekomst verscholen liggen, dit alles zijn bekende zaken; en toch sluit iedereen zijne oogen, niettegenstaande men overtuigd is dat er eene verandering moet komen. Het mag hard vallen, de last mag op de schouders drukken, doch niemand kan de verzekering geven dat er niet nog wat bij zal moeten getorscht worden. De heer Wilson zegt dat hij nog niet kan voorzien welken uitslag de belasting zal opleveren, doch dat het waarschijnlijk niet voldoende zal zijn om zonder verdere inkrimping het doel te bereiken; dáár echter waar de heer Wilson zegt niet te weten op welke wijze tot groote bezuinigingen te geraken, vergeet hij zeer de zachtmoedigheid uit het oog met welke zijne slachtoffers zich aan zijne operatien onderwerpen. Aangenomen dat het noodig is om nog één percent bij de overige te voegen, dan zullen de 5 percent even goed worden betaald als de 4 percent, vooral nu de Anglo-Sax weet dat hij de eigen verantwoordelijkheid op zich heeft genomen. Wat in Indie gebeurt, heeft ook in Engeland plaats gehad toen Peel kwam en den achteruitgang der finantien stopte, en dezelve daarna vooruit deed gaan door behulp van den *income-tax*. Het was pijnlijk, doch het vond zijnen oorsprong in Engeland en aldus zal het ook in Indie worden toegepast. Dit land vertoont thans het vreemde schouwspel, van in eene overspannen vrees te verkeeren over eene verschrikkelijke belastingwet, en het is den heer Wilson gelukt om het spreekwoord van Barke te logenstraffen, dat" het even moeijelijk is om belastingen uitteschrijven en te behagen als het is om verliefd en tevens wijs te zijn."

SCHEEPSBERIGTEN.

Aangekomen Schepen te Soerabaya.

Datum.	Vlag.	Namen der Schepen.	Gezagvoerder.	Van
Junij 9	Nederl. Ind.	St. Koningin der Nederlanden	E. Lewis	Batavia.

Vertrokken Schepen van Soerabaya.

Datum.	Vlag.	Namen der Schepen.	Gezagvoerder.	Naar.
Junij 9	Ned. Ind.	Columbus Almansoor	Said Alie bin Aloei bin Sahap	Sumbawa.
„ —	„ „	Krabbe	Mardam	Pasoeroean.
„ —	„ „	Balhur	Hadjie Abdul Ganie	Poelo Laut via grissee.

In lading en in reparatie liggende Schepen te Soerabaya.

Vlag.	Namen der Schepen.	Gezagvoerders.	Bestemming.	Agenten.
Nederlandsche	Graafstroom	Ruhaak	In lossing	Fraser Eaton & Co.
„	Maastroom	Mellema	Rotterdam	„ „ „ „
„	Barend Willem	Retge s	Amsterdam	„ „ „ „
	Elize	Philiffes	In reparatie	„ „ „ „
Engelsche	Delftshaven	Schaap	Onbepaald	B. Kopersmit & Co.
Nederlandsche	Vrede	Van der Plas	Amsterdam	„ „ „ „
„	Java	St kkel van Dam	Onbepaald	„ „ „ „
„		Krohnam	In reparatie	Hill Broekman & Co.
Zweedsche	Cecilia	de Boer	Nederland	J. F. van Leeuwen & Co.
Nederlandsche	Johanna Christina	H. H. Zeijlstra	Nederland	Mc Lennan & Co.
	Koning Willem III	Van Bruggen	„	„ „ „ „
„	Koning en Vaderland	Hofstee	Onbepaald	„ „ „ „
„	Wassenaar	B. P. van Wijland	„	E. Ten Brinck & Co.
„	Ida Willemina	J. Mulder Drenth	Amsterdam	„ „ „ „ „
„	Geertruida Maria	H. Faber	Onbepaald	„ „ „ „ „
„	Willem Eggerts	C. Lange	China	P. Kervel & Co.
„	Capella	J. E. E. Böhm	Amsterdam	„ „ „ „
Bremer				
Hamburg	Martaban			

Aan- en Uitvoer te Soerabaya op den 9den Junij 1860.

UITVOER.

Naar China per Ned. Ind. *Toop*, gezagv. Hoe Hoeij Pik.
180 picols olie koeken, 266 picols beenderen, Gezagvoerder.

Naar Balie per praauw *Tjemplon*, gezagv. Pa Sidin.
10 kisten anijsdrank, 4 picols suiker, 2000 stuks spiegeltjes, 90 katjes nukoa, 90 katie notenmuskaat, 20 katjes garnalen, 30 katjes inl. medicijnen, 15 pakken chins. streo-zakken, 10 ledige kasten, Ko Oesain; 1500 stuks dakpannen, Ko Oechman.

Marktprijzen

Suiker ƒ 16 @ ƒ $16^3/_8$.—

Rijst (cargo) ƒ 125 @ ƒ 135.—

Id. (witte) ƒ 150 @ ƒ 160.—

Arak ℔ legger. ƒ 40.—

Olie (Klapper.) ƒ 24.—

Kadjang Matten. ƒ 9.—

Rotting ƒ 8 @ ƒ 9.—

Wisselkoers 102°/₀.

PROTESTANTSCHE EEREDIENST.

Zondag 10 Junij 1860.

's Morgens te half negen ure.

Ds. MOUNIER.

ROOMSCH-KATHOLIEKE EEREDIENST.

Zondag den 10den Junij 1860.

Eerste H. Dienst te 7 ure.

De Hoogmis te $8^1/_2$ ure.

Het Lof 's avonds te $6^1/_2$ ure.

Voor ieder in dit blad voorkomend artikel, hetwelk van geene onderteekening is voorzien, stelt de Redactie zich verantwoordelijk zoolang door haar geen ander schrijver werdt opgegeven.

Gedrukt bij Le Roy & Co te Soerabaya.